

Deutzer: Den første ærede Taler bemærkede, at der i Aar kunde fejres et Jubilæum, idet der den 29. December 1857 blev givet en Lov, som i Henseende til Myndighed stillede ugifte Kvinder lige med Mænd. Men der er for Resten ogsaa et andet Jubilæum, man kan fejre, idet der samme Dag blev givet en Lov, som handler om borgerlig Næring, og i denne Lov blev der indført — det er mig for Resten sagt efter Initiativ af gamle Grundtvig —, at ugifte Kvinder kunde faa Næringsbevis til enhver Art borgerlig Næring lige saa vel som Mænd. Dette var lige saa vel som ogsaa Tildelingen af Myndighed til ugifte Kvinder lige med Mænd paa den Tid et uhyre stort Fremskridt, og det har vist sig deri, at i meget lang Tid have disse Love ikke just vundet Terrain ude i Befolkningen. Det er noget, vi alle vide, naar vi se os rundt om, at det er meget faa Kvinder — naar vi undtage Enkerne, som allerede før denne Lov af 1857 havde Ret til at drive deres Mænds Næring —, det er meget faa ugifte Kvinder, der have benyttet denne Lov til at tage Næringsbevis som Grovsmæde, Snedkere, Skræddere osv. Og jeg erindrer endog, at en meget anset Jurist har sagt, at i de nærmeste Aar efter 1857 stege Indskudene i Overformynderiet meget betydeligt, og han sagde altid, at det var Befolkningens Svar paa Kvindernes Myndighed, idet Forældre, som vare bange for, at deres ugifte Døtre, naar de bleve myndige, skulde sætte Formuen til, baandlagde Formuen i Overformynderiet. Men nu er der efterhaanden gaaet saa lang Tid, at nu ere Anskuelserne rensede og klarede paa dette Punkt, og jeg er derfor ganske enig i, at det vil være rigtigt og betimeligt at gaa videre ad den Vej, som man allerede flere Gange har betraadt i de senere Aar.

Lovforslaget gaar jo ud paa at hæve den privatretlige Forskel, der er mellem Mænd og Kvinder, og det er, som Lovforslagets Motiver meget rigtigt bemærke, en simpel Retfærdighedshandling. Hvad enten det er til Gunst for Kvinderne, eller det er til Ugunst for dem — thi det kan jo ikke vides i Forvejen —, at vi hæve disse Forskelligheder, er det en Retfærdighedsfordring, at Kvinderne, naar der ikke er særlig Grund til det modsatte, i Lovgivningen behandles ens med Mænd. Lovforslaget siger ikke, at det vil hæve alle saadanne Forskelligheder, og jeg tror ogsaa, at naar man vil se lidt nærmere efter, kunde man maaske finde nogle flere, om end ikke af stor Betydning. Jeg skal saa-

ledes nævne Arveforordningen af 21. Maj 1845 § 12, hvorefter Hustruen er stillet noget anderledes i Henseende til Arveforskud til Børnene. Jeg skal ogsaa henlede Opmærksomheden paa Christian V's Danske Lov 1—23—9 og 10, hvorefter der med Hensyn til visse Kautionsforpligtelser gælde andre Regler for Kvinder end for Mænd, og disse Regler ville jo, navnlig naar man nu i Overensstemmelse med Lovforslaget gaar til at antage Kvinder som Forlovere ved Ægteskab, staa i en lidt underlig Modstrid med Lovforslagets Resultat, naar det, som jeg haaber, bliver til Lov. Jeg kan ganske istemme den anbefaling, som de foregaaende Talere have givet Lovforslagets enkelte Bestemmelser. Jeg vil dog tilføje, at Forslaget ikke er af saa uhyre stor praktisk Betydning, hvad det ogsaa selv fremhæver. Det at være Værge eller Kurator, i alt Fald Værge, har ikke den Betydning som tidligere. Thi naar der er nogle Midler af nogen Betydning, indsættes de i Overformynderiet, der besørger Bestyrelsen, og Værgens Rolle er da ikke stor. Men desuagtet kan det naturligvis have nogen Betydning, og man kan ikke andet end med Glæde hilse, at der er taget Initiativ til at stille Mand og Kvinde ens i denne Henseende.

Det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) fremhævede ganske rigtigt den underlige Anomali, der vil blive og allerede er i vor Lovgivning, men den vil træde endnu skarpere frem, naar dette Lovforslag vedtages, nemlig med Hensyn til Enkers Retsstilling. Thi Enker, saavel som fraseparerede og fraskilte Kvinder, ere myndige uden Hensyn til Alder, men noget lignende gælder ikke for Mænd. Denne Regel har en historisk Begrundelse, som nu, efter at de ugifte Kvinder ere blevne myndige ved samme Alderstrin som Mændene, og Hustruerne nu ogsaa ere blevne det, ikke længere har nogen Grund til at eksistere. Der kan derved komme ganske kuriøse Ting frem. Som det ærede Medlem anførte, kan en Kvinde, der bliver gift i 16-Aars Alderen, naar hun er bleven Enke og derved fuldmyndig, være Værge for sit Barn, men en Enkemand i 24-Aars Alderen kan ikke være det. Eller man kunde tænke sig et endnu morsommere Tilfælde. Tænker man sig, at en 24-aarig Mand gifter sig med en Enke paa 17 Aar, saa skal Manden have en Kurator, og dertil kan man passende beskikke Konen, den 17-aarige Kone, der beholder sin Myndighed som Enke. Det vilde være at ønske, om man vilde gribe Lejligheden til at op-